

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quod omnes religiosi ordines primitus à Deo per homines sint instituti.
Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Discipulum esse Christi, ut sit perfectius multo, quam esse Christianum simpliciter: superbia quanam ex radice pullulet: Vota tria monastica vti Christus seruauit.

Cap XIII.

Luc 14.
Discipulus
Christi plus
est quam
Christianus.

Matt. 16.

Superbia ex
qua radice
pullulet.

Christus ut
tria vota
monastica
re ipsa præ-
stiterit.
Matt. 8.
Luc. 9.
Phil. 2.

Verum sic Christus, inquit, qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Discipulum esse amplius est, & plus huc pertinet, quam esse Christianum. Vt Christianus sis, mandatorum in fide seruatione conficis: ut discipulus existas, tuum erit ad perfectionem mandatorum exequutionis conari: quod in eo fit, si tibi cunctas amputes occasiones, quæ te ab absoluta charitate Dei impediunt, unde perfectè huiusmodi mandatorum Dei custoditio nascitur. Item quando Petrus pro se alijsq; discipulis gloriatus esset, humiliterq; Christum percunctatus esset, dicens: *Ecce nos relinquimus omnia, quid ergo erit nobis?* Christus dixit: *Amen dico vobis: Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, scilicet in præsentem vitam, & vitam æternam possidebit.* Tertia occasione, hoc est, superbiæ vitæ (quæ ex radice proprii amoris, propriæ voluntatis & propriæ quæstionis pullulescit) in religiosa monasticâq; vita, obedientia, siue subiectio opponitur. Has tres virtutes, quæ à monasticis hominibus Deo vouentur & spondentur, Christus non modo docuit & consuluit, sed etiam ipsemet præsticit. Quandoquidem ipse in intemerata castimonia continens fuit, imò ab omnibus vitijs immunis, purus & incontaminatus. Suapte sponte pauper fuit, quia proprii nihil habuit, sicut ipse inquit: *Vulpes foueas habent, & volucres caeli nidus: filius autem hominis non habet, vbi caput suum reclinet.* Obediens fuit, ut Paulus ad Philippenses ait, *ad mortem, mortem autem crucis.* Ecce in his tribus votis, & in multis alijs constitutionibus omnes ordines consentiunt, quomodo etiam conueniunt in fine, qui est ad perfectionem charitatis præceptorum Dei peruenire. Si cui plura de tribus hisce votis legere libeat, libellum à venerabili & religioso patre Nicolao Herborn Guardino Marpurgensi ordinis Obseruantie compositum legat, vbi pulchrè annotatum responsumq; quod quemque scire delectet, inueniet.

Quod omnes religiosi ordines primitus à Deo per homines sint instituti.

Cap. XIV.

Canones
monasticos
Deo autore
conditos.

Exod. 20.
Deut. 8.
Ioan. 1.

Procul dubio quoque credendum est, regulas & statuta, quæ religiosi ordines obseruare habent, per quæ sese in Apostolica, siue verè Christiana, (sicut primi discipuli in fidei exordio) vita continent, à Deo autore profecta esse, qui omnis boni dator & auctor existit, qui per homines tanquam sua instrumenta voluntatem suam operatur, disponit atque exequitur. Nam sicut in veteri testamento per hominem, hoc est, Moysen lex est data, quæ tamen à Deo erat, & Euangelium per homines ibi, vbi Christus ipse non fuit conuersatus, prædicatum est, & adhuc hodie in mun-

do prædicatur disseminaturq; Ita etiam religiosorum canon ob absolutio-
rem Euangelij adimpletionem per homines à Deo est ordinatus & datus, nō
tamen vsque aded, vt ipsas regulas veteri vel nouo testamento componere
velim: minime id quidem, sed vt similitudine quadam hinc eliciamus, re-
gulas monastica & religiosa vitæ (quarum fundamentum est ex ipso Euan-
gelio) per homines quidem promulgatus esse, nec tamen ex proprio ipso-
humano spiritu confectas, sed à sancto Spiritu qui mentes illorum illuminā-
rit, docuerit, & ad hoc instigārit. Cuius sanè certum ac euidentis signum ha-
buerunt, quod instituta dogmatq; sua à Deo essent, quod ipsos Deus (vt o-
mnibus religiosorum ordinum inchoatoribus & autoribus contigit) gran-
dibus miraculis prodigijsq; (quæ alioqui humanis viribus impossibilia fu-
issent) donauerit, ad confirmationem huiuscemodi propositi & canonis,
vnde Deo ipsum placere, & ex Deo esse, ita per homines ad communem san-
ctæ & Catholicæ Ecclesiæ institutum, constare possit: hoc est, ad suæ cuiusli-
bet animæ, tum etiam proximorum salutem.

Canones
monastici
cur instituti.

Miracula
cur adiuncta
monastico-
rum ordinū
architectis.

Quapropter Spiritus sanctus quoque, qui suam moderatur Ecclesiam, ita
disposuit, vt religiosi propositi tam diuersi ordines existant, quorum non-
nulli ad concionandū & docendum, nonnulli ad ministrandū ægrotis, nō-
nulli ad tutandam fidem, nonnulli ad liberandos captiuos, nonnulli ad ele-
emosynam inopibus præstandam, eosdemq; hospitio excipiendos, omnes
tamen ad Deum canendo & orando & gratias agēdo, laudandū, ipsiq; mū-
do corde adharendū, sunt destinati.

Curtam di-
uersa sunt
religiosæ
vitæ institu-
ta.

*Quod Religiosi, qui propter propositum suum soli dñi, aut separati ab hominibus
sunt, non inuiles, sed valde viles & fructuosi omnibus hominibus sint.*

Caput XV.

PRÆTER religiosos reliquos, sunt adhuc alij, qui se potissimum iuxta in-
stitutum regulæ, decretorumq; suorum eo conferunt, vt vitam separa-
tam ducant. Equibus religiosi separatis, nōnulli sese totos ab alijs ho-
minibus seiungunt, & ijs, à quibus sese per corporalem sequaltrauerunt ab-
sentiam, tanto vtiliores sint, quanto à bono proposito suo, quod pro se suisq;
proximis amplexi sunt, minus impediuntur, hoc est, cum se istius abstra-
ctæ vitæ causa mundiōres à seculo conseruant, & aptiores Deo faciunt: quæ-
admodum illi, qui hac ratione attentiores deuotioresq; erga Deum in ratio-
ne sua permanēt, in qua tum propria, tum aliena peccata deplorāt, & gra-
tias agunt Deo, eumq; laudant, & pro viuīs mortuisq; precantur. Idcirco
ipsi non inuiles, sed perquam viles in Ecclesia sancta existunt, tametsi per
populum non cursitent, vagenturq;, sed se à plebe remoueat, & à mundo
conspici nolint. Qua de causa tali exemplo (etiam si nulla hinc alia causa et
utilitas,) proximos suos emendant, datū vita sua (quod alij prædicant) quo
pacto mundum quisque contemnere, carnem castigare, voluptates sensuum
præscindere, in cordis munditie se Deo dedicare, Deum laudare, Deum ado-
rare, Deo adhærere, sese cum Deo vnire debeat, ostendunt.

Monachi
quidam cur
se penitus
ab hominū
consortio
separent.

Religiosos
solitarios cū
primis frū-
giferos esse
hominibus

Præter hunc fructum est alius quoque: nimirum hic, quod tales homines
quo sunt separatis à mundo vitæ, hoc magis accommodi idoneiq; sunt ad
gratiam Dei deprecandam, ipsiusq; gratiam mundo impetrandam. **Quinto**
abstracti